

Rudolf Vomáčka 16. 4. 1847 – 21. 8. 1926

architekt, stavební inženýr a památkář

Olšanské hřbitovy III, odd. 4, hrob 70

Rudolf Vomáčka (16. 4. 1847 – 21. 8. 1926) byl architekt, stavební inženýr a památkář. Narodil ve Mšeně u Mělníka jako syn ševcovského mistra Jana Vomáčky. Vystudoval stavební inženýrství na Českém polytechnickém ústavu v Praze. V roce 1874 byl přijat do státních služeb, kde zastával funkci stavebního úředníka v Čechách. V následujících letech pracoval jako pobočník v Hradci Králové, c.k. okresní inženýr v Litomyšli. V roce 1889 se stal stavebním radou a poté vedoucím technického oddělení pozemního stavitelství na českém místodržitelství v Praze. Po deseti letech by jmenován místopředsedou komise pro konání státní zkoušky v oboru pozemní stavitelství na ČVUT v Praze. V roce 1900 se stal konzervátorem Ústřední památkové komise ve Vídni. I když v roce 1911 odešel na odpočinek, nadále aktivně pracoval jako samostatný architekt a také v komisích a výborech pro plánování budov a památkovou péči.

S jeho architektonickým a urbanistickým vlivem se setkáváme zejména v Praze z přelomu 19. a 20. století. Právě to se projevilo v roce 1882, když došlo k rozdělení univerzity na českou a německou část. V roce 1901 navrhl v historizujícím stylu univerzitní budovy na Albertově jako je přírodovědecký ústav či fyziologický a hygienický ústav.

Jako architekt se věnoval jak profánním, tak sakrálním stavbám. Příkladem profánní stavby je novobarokní budova dříve českého učitelského učiliště v Kutné Hoře z let 1905–1907 spolu se Sylvesterem Schapkou. Příkladem sakrálních staveb jsou novogotický kostel sv. archanděla Michaela v Oloví u Sokolova z let 1901–1902, neorománský kostel sv. Prokopa v pražském Braníku nebo novogotická hřbitovní kaple sv. Prokopa v Charvaticích. Osobitě řešený náhrobek na Olšanských hřbitovech s kubistickými prvky je pravděpodobně dílem Rudolfova syna Jaroslava, také architekta.

foto hrobu: archiv HPS

volně podle: https://cs.wikipedia.org/wiki/Rudolf_Vom%C3%A1%C4%8Dka